

REPORTAGE Oud-leerlingen van Bonhoeffer College zijn er nu zelf docent

'Ik schreef mijn eigen briefjes, dat was niet zo handig'

Ze duizelen vermoedelijk nog na van het aantal indrukken en prikkels. Voor de oud-leerlingen van het Bonhoeffer College, die er ook docent werden, was de grote reünie op hun school een feest der herkenning in optima forma. Althans, als het gaat om de gezichten. „Die naamstickers zijn soms best handig.”

Dennis Mantz
 d.mantz@mediahuis.nl

Castricum ■ Als de naam bij de ingang met stift op papier is gezet, worden zaterdagmiddag direct al je zintuigen getart. Zo staan er muzikanten op het podium, nootjes op de statafels, hangen er ballonnen in de lucht en schuiven er vele klamme handen in elkaar. Maar wat hadden ze er een hoop lol in. Niet in de laatste plaats de bezoekers die zelf ooit in de schoolbank zaten en nu voor de klas staan. Hoe beleefden zij de reünie, die in het kader van het vijftigjarig bestaan van de school werd gehouden? En hoe kijken ze terug op hun schooltijd?

Sylvia Zonneveld (53), tegenwoordig docent Duits, zat op het vwo tussen 1982 en 1988. Of ze toen in de schoolbank kon indenken dat ze op een dag zelf als leerkracht voor de klas zou staan? „Ja!”, zegt ze zonder te aarzelen. „Dat hoopte ik toen al. De sfeer was geweldig en die is er nog steeds. En ik woonde hier in een wijkje op loopafstand van de school.”

Op een enkele spijbeeldag na 'alleen met zomers weer hoor' heeft ze nooit buiten de lijnen gekleurd. „Dat zit gewoon niet in mij. Maar ik snap wel dat sommige scholieren die behoefte wel hebben. Ik zeg ook altijd tegen ze: 'Afkijken mag, maar alleen als je niet gesnapt wordt.'” Met een lach: „Dat vinden sommigen niet altijd eerlijk.”

En natuurlijk, zonder wrijving geen glans. „Ik had er op het vwo wel een heel moeilijk jaar tussen zitten. In het vierde jaar kwam ik terecht in een groep waarvan er een hoop scholieren een jaar opnieuw moesten doen. Dat was geen heel prettige ervaring. Een hoop gedoe, een vervelend jaar. Ik heb er maar het beste van gemaakt.”

Naast haar staat Kees Bijman (58), die sinds 1998 afdelingsleider havo is op de school. Een opleiding die hij zelf ook voltooide in de periode tussen 1977 en 1984. „Als scholier had ik nooit gedacht hier te komen werken. Mijn doel was toen om politieagent te worden.”

Dynamiek

Het loopt anders. Na een docentenopleiding komt hij in 1989 toch als docent voor de klas te staan. „Eerst een paar uurtjes in de week, maar dat werden er steeds meer”, vervolgt hij. 34 jaar later is hij niet meer weg te denken van de school. „Hoe dat komt? De sfeer en de dynamiek op de school vind ik hier toch wel uniek. We gaan hier ontzettend fijn met elkaar om.”

Als afdelingsleider heeft hij nu een voorbeeldfunctie. Maar was hij ook een voorbeeldscholier? Bijman schuift de handen in zijn broek-

Docenten (van links naar rechts): Sylvia Zonneveld, Jules Kruijver, Kees Bijman, Iwan de Wit en Eva de Goede.

FOTO'S RONALD GOEDHEER

„Afkijken mag, maar alleen als je niet gesnapt wordt”

Sylvia Zonneveld

De sfeer zat er zaterdag goed in.

zakken en lacht. „Ik heb één keer bijna een schorsing aan mijn broek gehad. Als je in mijn tijd meer dan vijf keer het lokaal uit was gestuurd, kreeg je een dag schorsing. Ik had gelukkig prima contact met de conector destijds.”

Iwan de Wit (33), docent economie, wordt ondertussen in de armen gesprongen door zijn zoontje. Een jong ventje dat met zijn kruin

net boven zijn knie uitkomt. De naam Kobus heeft hij op zijn shirtje geplakt. Het is exemplarisch voor de sfeer tijdens de reünie. „Maar ook op school, het is gewoon ontzettend fijn werken. Iedereen kan hier zichzelf zijn.”

Humor

Zijn lessen economie probeert hij met een vleugje humor te geven.

„Je hoort me dan geen moppen vertellen, maar er mag wel gelachen worden. Gaat er iemand naar het toilet? Dan vraag ik wel om goed te mikken bijvoorbeeld.”

Zelf zat hij tussen 2002 en 2007 eerst op het vwo, maar rondde hij de havo af. „Of ik wel eens buiten de lijnen heb gekleurd? Ik was niet echt ondeugend, maar ik heb wel een fase gehad dat ik zelf de absen-

„Als scholier had ik nooit gedacht hier te komen werken”

Kees Bijman

tiebriefjes schreef. Ik had toen regelmatig last van migraineaanvallen. Dat bleek niet handig, want na een poosje moest ik met mijn ouders op school tekst en uitleg geven. Dat was wel gênant, ja. En stom, want het was ook totaal niet nodig.”

De reünie van het Bonhoeffer College werd zaterdag druk bezocht.